

Γιώργος Κρεασίδης

Έβγαλε είδηση το κλείσιμο του **Δ. Κουτσούμπα** στο 20ο συνέδριο του ΚΚΕ, καθώς μιλώντας εκ μέρους της απερχόμενης ΚΕ, επέλεξε **να αποστασιοποιηθεί από το σύνθημα της έξοδου από το NATO** σαν κεντρικό αίτημα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης.

Καθώς η πολιτική απόφαση του συνεδρίου θα δημοσιοποιηθεί σήμερα, η ομιλία Κουτσούμπα (Ριζοσπάστης, 4/4/2017) είναι η πρώτη παρέμβαση που συμπυκνώνει την πολιτική γραμμή του ΚΚΕ μετά το συνέδριο. Αναφέρθηκε στο «ζήτημα του NATO» -και **όχι την έξοδο** από αυτό- λέγοντας «οπωσδήποτε σήμερα θέτουμε το ζήτημα του NATO ως στόχο πάλης του κινήματος».

Συμπλήρωσε όμως χωρίς περιστροφές πως «πρέπει να έχουμε καθαρό, βεβαίως, ότι και αυτό, όπως η έξοδος από το ευρώ, δεν μπορούν να αποτελέσουν τον κρίκο από όπου θα ανοίξει οπωσδήποτε τη βεντάλια της συνολικής αντικαπιταλιστικής ανατροπής».

Για να το τεκμηριώσει ανέφερε ότι και η κυβέρνηση Καραμανλή το 1974 μετά την εισβολή στην Κύπρο έβγαλε τη χώρα από το στρατιωτικό σκέλος του NATO κ.ά., για να καταλήξει ότι σήμερα κάθε αστικό κράτος είναι εντός του διεθνούς ιμπεριαλιστικού συστήματος, άρα «η μη ένταξη σε NATO, ΕΕ κ.λπ., δεν σημαίνει αυτόματα από μόνη της και πολιτική ανεξαρτησία ή λαϊκή κυριαρχία, με την έννοια που προσπαθούν να τους προσδώσουν διάφοροι». Για να καταλήξει πως «δεν έχει να κάνει με τα πραγματικά συμφέροντα του λαού, όταν η αστική τάξη, αυτή η ίδια, επιλέγει να αλλάξει προσωρινά ή μονιμότερα στρατόπεδο συμμαχίας».

Όπως και στην ανάλογη τοποθέτηση του ΚΚΕ για την ΕΕ, πρόκειται για θεωρητική υπόθεση, αφού ούτε μειοψηφικές αστικές δυνάμεις δεν συζητάνε έξοδο από το NATO. Είναι τέτοια η σημασία που έχει για το κεφάλαιο η ένταξη στο NATO που ο **Α. Τσίπρας** στο δρόμο για την κυβέρνηση φρόντισε να δηλώσει «το λέω με όλη τη δύναμη της φωνής μου ότι η χώρα πράγματι είναι μια χώρα που ανήκει στο δυτικό πλαίσιο, ανήκει στην Ε.Ε., στο NATO, αυτό δεν αμφισβητείται» (συνέντευξη στη Μ. Χούκλη, 14.5.2014).

Έτσι λοιπόν το ΚΚΕ διαχωρίζεται από την απαίτηση να βγει άμεσα η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, όπως ζητούσε από την πρώτη στιγμή της ένταξης σε αυτό και με κόστος μάλιστα. Και πολύ σωστά αφού ο βασικός οργανωτής των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και το αποτέλεσμα είναι «χούντες, πολέμοι και τρομοκρατία», όπως λέει το γνωστό σύνθημα, μαζί με την προσφυγιά και το χτύπημα της δημοκρατίας. Η συμμετοχή της Ελλάδας και οι αμερικανοτοϊκές βάσεις σφραγίζουν την αστική συνενοχή στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς για τη Συρία και την ευρύτερη περιοχή, όπως θύμισε ο προχτεσινός βομβαρδισμός. Συνεπάγεται κούρσα εξοπλισμών και ισορροπία τρόμου στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό των δυο... συμμάχων με τις ΗΠΑ σε ρόλο εγγυητή.

Η έξοδος από το ΝΑΤΟ συνδέεται και με την πάλη ενάντια στη δυνατότητα επέμβασής του στις πολιτικές εξελίξεις σε ρόλο εγγυητή της αστικής κυριαρχίας. Κορυφαία –αλλά όχι μόνα– παραδείγματα η Χούντα της 21ης Απριλίου και το παρακρατικό δίκτυο της **«Κόκκινης Προβιάς»**. **Ο λαός δε θα βρεθεί ποτέ στην εξουσία όσο το ΝΑΤΟ ελέγχει το στρατό.**

Γι' αυτό το **«έξω από το ΝΑΤΟ»**, γράφτηκε στην πύλη του Πολυτεχνείου στην εξέγερση του '73, συνδέθηκε με την αντιιμπεριαλιστική πάλη και αγκαλιάστηκε πλατιά και διαχρονικά.

Η συνολική ματιά της τοποθέτησης Κουτσούμπα είναι στενά κομματοκεντρική. Η **«κοινωνική συμμαχία»** μέσα από δαιδαλώδη σχήματα περιγράφεται σαν ένα σχήμα συσπείρωσης γύρω από το ΚΚΕ με ουσιαστικό στόχο την εκλογική του ενίσχυση, ενώ την ομιλία χαρακτηρίζει η αίσθηση επιτυχιών για το ΚΚΕ, σε σημείο που να επισημαίνει τον

κίνδυνο εφesusχασμού. Αυτό παρά τη σημαντική υποχώρηση του εργατικού κινήματος και το γεγονός ότι υλοποιείται και ενισχύεται με νέα σκληρά μέτρα η μνημονιακή πολιτική από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, χωρίς να υπάρχουν οι αντίστοιχες αντιδράσεις, και με ευθύνη του ΠΑΜΕ, όπως έγινε στο ασφαλιστικό Κατρούγκαλου. Τότε που η πρόταση του ΠΑΜΕ για απεργία **«όταν και αν ψηφιστεί»** άφησε την πρωτοβουλία στην κυβέρνηση που νομοθέτησε πασχαλιάτικα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η διαπραγμάτευση για τη δεύτερη αξιολόγηση και η διαπίστωση ότι έρχεται συμφωνία με σκληρά αντιλαϊκά μέτρα συνδέονται με τις εξελίξεις προς τις εκλογές. Δεν μπαίνει πέρα από τις διαπιστώσεις κάποιος αγωνιστικός σχεδιασμός ανατροπής.

Αντίθετα περισσότερο συγκεκριμένος ήταν ο Δ. Κουτσούμπας, όπως και στην Εισήγηση εκ μέρους της ΚΕ, για το υποθετικό ενδεχόμενο εξόδου από την ΕΕ *«σε περίπτωση που η αστική τάξη επιλέξει άλλο δρόμο συμμαχίας στην παγκόσμια καπιταλιστική αγορά, ή υποχρεωθεί από τα πράγματα να βγει από την Ευρωζώνη».*

Για αυτήν την περίπτωση διαβεβαιώνει πως το ΚΚΕ

«έχει διαμορφώσει ένα συνολικό σχέδιο αλληλεγγύης, δράσεων, κινητοποίησης, ελέγχου κρίσιμων χώρων, καθώς και ταυτόχρονης διαμόρφωσης αιτημάτων κατάργησης φοροληστείας του λαού, διατροφής, διαγραφής δανείων και χρεών κι άλλα».

Γιατί δεν υπάρχει αντίστοιχο σχέδιο για σήμερα που όλα αυτά πλήττουν την κοινωνική πλειοψηφία, δεν εξηγείται. Προκρίνοντας όμως την περιγραφή μιας ανθρωπιστικής κρίσης από μια πιθανή αποδέσμευση από την ΕΕ με αστική ηγεμονία, αντί της κατάθεσης ενός αγωνιστικού σχεδίου για την αποδέσμευση με εργατική ηγεμονία και προοπτική, ουσιαστικά εμπεδώνεται η αστική κινδυνολογία για τους κινδύνους εκτός ΕΕ.

Ουσιαστικά στα κρίσιμα ζητήματα της πάλης για τη διαγραφή του χρέους και την αποδέσμευση από ΕΕ, ευρώ, αλλά και το ΝΑΤΟ, το ΚΚΕ δεν τοποθετείται από μια σκοπιά που θέλει να δώσει στρατηγικό βάθος και να τα συνδέσει με την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Οι εργαζόμενοι δεν θα σταθούν στο παράδοξο που προκύπτει από την αντίληψη του ΚΚΕ, μιας Ελλάδας κάτω από λαϊκή εξουσία στα πλαίσια της ΕΕ και του ΝΑΤΟ που στη συνέχεια θα ξεκινήσει το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό και θα αποχωρήσει από τους ιμπεριαλιστικούς

μηχανισμούς. Αυτό που εμποδώνεται είναι ότι οι συσχετισμοί δεν μπορούν να αμφισβητηθούν και ότι η ΕΕ και το ΝΑΤΟ, το καθεστώς επιτροπείας και του χρέους, είναι το πεδίο των κοινωνικών αγώνων και το όριο των διεκδικήσεων.

Καθόλου τυχαία δεν είναι λοιπόν τα εύσημα από τον τύπο που στηρίζει την κυβέρνηση και τη συναίνεση γύρω από την ΕΕ. Παράλληλα με το [κύριο άρθρο της Εφημερίδα των Συντακτών \(5/4\)](#), το [άρθρο του Θ. Καρτερού](#) και το σχόλιο [«ΚΚΕ με υπευθυνότητα και ρεαλισμό»](#) στην Αυγή (4/4), αξίζει να προσεχτεί και το άρθρο του **Μ. Κοττάκη**, συγγραφέα του ανεπίσημου απολογισμού της κυβέρνησης Καραμανλή 2004-09.

«Συστήνω σε συντηρητικούς πολίτες», γράφει ο Κοττάκης, «να μελετήσουν την ομιλία Κουτσούμπα στο 20ό Συνέδριο του Κόμματος. Θα εντυπωσιαστείτε, αγαπητοί, με τη συμφωνία σας σε βασικές θέσεις του ΚΚΕ. Τη στιγμή που τμήματα της ημετέρας διαπλοκής προπαγανδίζουν την επιστροφή στη δραχμή, το ΚΚΕ τάσσεται κατά της δραχμής. Την ώρα που για κάποιους στα βόρεια προάστια η Θράκη κείται μακράν, το ΚΚΕ με πατριωτικό λόγο προτάσσει την ασφάλεια των συνόρων. Τη στιγμή που κάποιοι στην Αριστερά προπαγανδίζουν Βενεζουέλες και Μαδούρο, το ΚΚΕ υποστέλλει μέσα στην κρίσιμη συγκυρία το θεωρητικό έστω ενδεχόμενο της επανάστασης για την εγκαθίδρυση της λαϊκής εξουσίας».

Σε αυτό το πλαίσιο συμβιβασμού με το συσχετισμό οφείλεται και το μέτωπο στην αντικαπιταλιστική Αριστερά που έχει αναχθεί σε «βασικό στρατηγικό κανόνα», αν και στα μάτια των περισσότερων αγωνιστών μοιάζει αναντίστοιχο με τον εργατικό πολιτισμό και τις ανάγκες της λαϊκής πάλης.

Πηγή: **PRIN**